

Lukkasu

No. 13/2011

Lukkarinen-Lukkari sukuseura ry:n sukkokous järjestetään
Lahden Kansanopistolla
16-17.7.2011

Tietoja sukuseurasta:

Lukkaristen sukuseura ry perustettiin Iisalmessa vuonna 1994. Nimenmuutos Lukkarinen-Lukkari sukuseura ry:ksi tehtiin vuonna 1999.

www.lukkarinen-lukkari.fi

Sivuston ylläpitäjä: Jaana Lukkari
puh. 040-5827684, jaana.sk.lukkari@luukku.com

Pidetyt sukukokoukset:

1995 Runnilla,
1997 Nurmeksen Bomballa,
1999 Nilsiä Aholansaassa,
2003 Joensuussa,
2007 Sotkamossa.

Sukuseuramme puheenjohtaja:

geologi Heikki Lukkarinen Kuopiosta.

Sihteeri:

Pekka Lukkarinen Siilinjärveltä
puh. (017) 462 1760 tai 0400 460 494
pekka.lukkarinen@dnainternet.net
Karjankierto 20, Leppäkaarre

Lukasun taitto ja ulkoasu:

Pihlajamedia, Timo Lukkarinen, Sonkajärveltä
Lehden aineistot: aineisto@pihlajamedia.fi

Digipaino:

Multiprint Oy

Sisällysluettelo

Tässä numerossa

Kansi:

Lahden Kansanopisto

2 Tietoja sukuseurasta

3 Tervehdys Lahdesta

6 Lahden sukukokouksen ohjelma

7 Isännänviiri

8 Sihteerin vinkkelistä

9 Uutta hallitusta putkeen

10 Toimintakertomus 2007

11 Toimintakertomus 2008

12 Toimintakertomus 2009 ja 2010

13 Tuloslaskelmat 2007–2010

14 Taseet 2007–2010

15 Talousarvio 2011–2014

16 Tuntematon sotilas – Konsta Olavi Lukkari

Varapuheenjohtajalta

Tervetuloa Lahteen

TEKSTI: TIMO LUKKARINEN

Lahti tunnetaan urheilukaupunkina. Urheilukeskuksessa järjestetään suuria, kansainvälisiä urheilutapahtumia mm. maailmanmestaruuskilpailuja ja vuosittaiset Salpausselän Kisat.

Lahti on myös kulttuurikaupunki alkaen Eliel Saarisen pikkukaupunkiin suunnittele- masta Lahden kaupungintalosta jatkuen Alvar Aallon suunnittelemaan Ristinkirkkoon. Merkittävä kulttuurihanke oli 2000-luvulla Sibeliustalo, jossa EU:n tukivaroin kunnos- tettiin entinen punatiilinen teollisuusraken- nus kulttuuritilaksi ja konserttisaliksi. Sin- fonia Lahti eli Lahden kaupunginorkesteri, jota on kutsuttu myös joissain lehtiartikke- leissa ”pienen kaupungin ihmeeksi” konser- toi siellä nyt säännöllisesti.

Asukkaita Lahdessa on noin satatuhatta. Oikorataa tai moottoritietä pitkin pääsee Helsinkiin noin tunnissa ja Allegro- juna vie vajaassa kolmessa tunnissa Pietariin.

Lahden kehitykselle on aina ollut mer- kittävää sijainti liikenteen solmukohdassa. ”Kuka, Mitä, Lahti” -sivustolle (<http://www.kukamitalahti.fi/>) on koottu yhteen Lahden historiaan ja kehitykseen liittyvä tietopaketti, josta kokosin hieman taustatietoja kokoukseen osallistujille.

Suomen suuriruhtinaskunnan senaatti päätti aikanaan suosia rautateitä ja olla rakentamatta toivottua määrää kanavia ja, että ratalinjauksissa päätettiin rakentaa Riihimäki – Pietari rata, mikä loi pohjan Lahden kylän kasvamiselle Lahden kauppalaksi ja lopulta kaupungiksi.

Lahti oli keskiajalta lähtien Hollolan suurimpia kyliä. Taloluku vaihteli kahdenkymmenen molemmin puolin. Rautatien ja Ve-

sijärven kanavan valmistumisen jälkeen kylä muuttui 1870-luvulla muutamassa vuodessa teollisuus- ja asemakyläksi. Kaupungin perustamisesta puhuttiin, mutta toimenpiteisiin ryhdyttiin vasta kylän palon jälkeen ke- sällä 1877. Kauppalan keskus kaavoitettiin palaneen kyläosan paikalle. Rakentaminen käynnistyi melko verkkaisesti, eivätkä vi- ranomaiset asettaneet kovin suuria toiveita kauppalan kehitykselle. Talonpoikainen elämänmuoto säilytti näkyvän aseman vielä pitkään.

1905 antoi Keisari Nikolai II asetuksen Lahden kaupungin perustamiseksi. Lahdes- sa olosuhteet olivat erityisen otolliset me- kaaniselle puunjalostusteollisuudelle. Niin- pä jo kylä- ja kauppalakaudella lahtelaisen teollisuuden kannattavimmat yritykset oli- vat aluksi sahat ja rullatehtaat. Ensimmäi- sen olutpanimon perusti August Fellman. Lahteen hakeutui vaihtelevalla menestyksel- lä monen eri alan yrittäjiä. Tehtiin mm. pa- peria tiiliä urkuja, huonekaluja ja puukenkiä sekä. Voimistuva ja työvoimavaltainen suur- teollisuus veti Lahteen ja sen lähiympäris- töön uusia asukkaita.

Sotatoimien näyttämöksi Lahti joutui huhtikuun lopulla 1918. Tampereen val- tauksen jälkeen Länsi-Suomen punaisten joukot perheineen yrittivät siirtyä Kymen- laaksoon. Huhtikuun lopulla Riihimäen, Hämeenlinnan ja Lahden tienoilla oli noin 40 000 miestä pyrkimässä kohti itää. Lah- den strateginen asema oli tärkeä molemmil- le osapuolille.

Huolimatta miesylivoimastaan punaisten ei onnistunut murtaa saksalaisten ammatti- sotilaiden asemia Lahdessa. Vapunaattona

punaisten hyökkäys romahti ja he antautuivat suurin joukoin. Antautuneet sotilaat ja heitä seuranneet siviilihenkilöt koottiin Lahteen. Noin 20000 vankia sijoiteltiin aluksi koulurakennuksiin ja teollisuuslaitoksiin. Näiden täyttyessä tuhansia vankeja tavaroi- neen ja hevosineen koottiin Fellmanin pel- loille. Sekasortoisissa tunnelmissa koottu väliaikainen keskistysleiri teki niin Fellma- nin pellot kuin Hennalan kasarminkin tun- netuksi koko maassa.

Vuonna 1939 Lahti oli vajaan 30.000 asukkaan kaupunki. Hyvien liikenneyhteyk- sien vireässä teollisuuskaupungissa oli myös maan voimakkain radioasema. Näistä johtu- en Lahdesta tuli talvisodan puhjettua viholi- sen ilmapommitusten luonnollinen kohde.

Lahdessa elää talvisodan päättymisen ai- kaan liittyvä tarina, jossa kaupunginjohtaja Uuno Takki kävi suoraan rautatieasemal- ta houkuttelemassa ohikulkevaa karjalaista siirtoväkeä kaupunkiin. Kaupunginjohtajan toiminta kertoi yleisemminkin Lahden kau- pungin siirtoväkipolitiikasta. Väli rauhan aikana noin 6000 evakkoa päätti sijoittua Lahteen. Sodan lopulta päätyttyä Lahden seudulle oli asettunut yli 10.000 karjalaista.

1960-luvulla Lahden väestön määrä kas- voi nimenomaan muuttovoiton ansiosta. Maatalousvaltaisen Suomen muuttumi- nen teolliseksi yhteiskunnaksi näkyi erityi- sen selkeästi Lahden tapaisessa kaupungissa, jossa oli runsaasti työvoimaa kaipaavaa teol- lisuutta. Lahdesta tuli myös läpikulkukaup- punki. Esimerkiksi vuonna 1970 Lahteen muutti 7.000 ihmistä ja Lahdesta pois 6.000 ihmistä. Voimakas väestönkasvu jatkui vuo- teen 1975, jolloin lahtelaisia oli jo yli 95.000.

Lahden kansanopisto

Lahden kansanopisto on yksi Suomen van- himmista. Lahden kauppalan ja 14 muun

Lahden seudun kunnan edustajain kokous hyväksyi kansanopistolle ohjesäännön, jonka viranomaiset vahvistivat 1893. Opiston hen- kiset isät olivat opettaja Willehard Vuorinen ja maisteri J.K. Paasikivi. Hovineuvos August Fellman oli mesenaatti, joka teki mahdolli- seksi opiston työn aloittamisen ja jatkami- sen ensimmäiset kymmenen vuotta. Opisto aloitti toimintansa Lahden kauppalan to- rin varrella kahdessa aika huonokuntoises- sa puutalossa, joissa ei ollut tilaa asuntolalle.

Lahden kauppalan tontti- ja rakennus- materiaalilahjoitus ratkaisi opiston paikaksi kauppalan laidassa sijaitsevan Juhakkalan- mäen, jolle omaa taloa on rakennettu use- assa vaiheessa opiston kasvaessa. Ensim- mäinen oma päärakennus valmistui 1903. Kaikki alkuperäiset rakennukset ovat edel- leen opiston käytössä. Rakennusvaiheessa ei taloon ole tehty yhtään hissiä eikä niitä ole rakennettu myöhemminkään.

Hissittömyys asettaa omat rajoituksen- sa liikkumiselle. Sen vuoksi ilmoittautu- mislomakkeessa kysytään toivetta majoit- tuskerroksesta. Viidennestä kerroksesta on huppeat näköalat kaupungin kattojen yli kesäiltana, mutta kulkeminen edellyttää ter- veitä polvia. Osanottajamäärästä riippuen kansanopisto pysyy majoittamaan vain osan kokousväestä. Majoituspaikkoja täytetään il- moittautumisten saapumisjärjestyksessä.

Muita majoitusvaihtoehtoja

Muita majoitusvaihtoehtoja Lahden seudulta löytyy korkeatasoisista hotelleista viihtyisiin matkakoteihin tai kodikkaaseen aamiaismajoitukseen. Lisätietoja saa mm. osoitteista:

<http://www.lahtiguide.fi/fi/majoitus>

http://www.lahdenseutu.net/fi/vapaa-ajan_matkailu/majoitus

<http://www.suomineito.fi/majoitus/Lahti>

Lahden alueen matkailupalveluiden myynnistä, markkinoinnista ja asiakasneuvonnasta vastaa Lahti Travel Oy. He auttavat mielellään jos haluat tarkempia tietoja. Toimisto on avoinna ma-to klo 9-17 ja pe klo 9-16 osoitteessa Rautatienkatu 22,15110 Lahti Puh. 0207 281 750, Fax 0207 281 751 ja sähköposti info@lahtitravel.fi tai sales@lahtitravel.fi

Lauantaina

Sukukokous on aikaisemmasta käytännöstä poiketen jo lauantaina. Päivällisen jälkeen lähdetään tutustumiskierrokselle kaupunkiin ja sitten rantatietä pitkin Pyhäniemen kartanon kautta Hollolan kirkolle, jossa vietetään pieni iltahetki Hollolan keskiaikaisessa kirkossa. Omalla autollakin voi mennä suoraan kirkolle jos Lahden seutu on entuudestaan tuttua.

Niille jotka eivät halua osallistua kirkkokierrokseen on vaihtoehtona kesäillan kanavaristeily, jonka hinta ei sisälly kokousmaksuun. Tokihan kaupungin keskustasta aktiivisille muutakin ohjelmaa löytyy, vaikka Lahdessa ei tuona heinäkuun viikonloppuna mitään merkittäviä tapahtumia sukutapaamisemme lisäksi olekaan.

Kymmenen paikkeilla kokoonnutaan yhteiseen illanviettoon opiston juhlasaliin eli isoon pirttiin. Siellä on pientä iltapalaa, yh-

teistä ohjelmaa ja mahdollisuus vaihtaa kuulumisia tuttujen kanssa ja tutustua vähän vieraampiinkin suvun jäseniin. Jos haluat esittää ohjelmaa tai (lyhyen) puheenvuoron kerro toiveitasi ilmoittautumislomakkeessa, niin varataan siihen mahdollisuus. Opiston puutarha ja grillipaikka ovat myös käytävissä jos säät ovat suotuisat.

Kättentöiden näyttely rakennetaan perjantai-iltana ja viimeistellään lauantai-aamuna. Jos haluat teoksiasi esille, niin kerro siitä ilmoittautumislomakkeella. Näyttely ei koske vain taidetta tai käsitöitä vaan myös tutkimuksia, valmiita tai keskeneräisiä. Näyttely puretaan sitten sunnuntaina tapahtuman päätyttyä.

Sunnuntaina

Sunnuntaina aamiaisen jälkeen tutustutaan Lukkarien ja Lukkaristen menneisyyteen ja vaiheisiin. Silloin selviää onko Hollolan kirkolla tai Pyhäniemen kartanolla jotain yhtymäkohtia sukumme kanssa. Mikä oli Lukas Lucarin osuus tässä kaikessa. Mitkä elämämme tapahtumat jättävät asiakirjoihin jälkiä, joista jälkipolvet voivat tehdä johtopäätöksiä. Miten Lukkaristen muuttoreitit määrittyivät. Mikä sai heidät liikkeelle ja minkä mukaan he navigoivat. Voit lisätä oman osuutesi tähän tiedon tulvaan, jos sinulla on vaikka uusia tutkimustuloksia tai haluat muuten osallistua keskusteluun.

Puolen päivän aikaan on sitten lounas ja kahvi. Uusi hallitus pitää järjestäytymiskokouksen ja jos eri sukuhaaroilla on tarvetta omiin kokouksiin, vaikkapa seuraavan sukutapahtuman järjestelyjen aloittamiseksi, niihin on varattu tilaa ja aikaa. opistolla voi viipyä vielä iltaan saakka.

Ohjelma

Lauantai 16.7.2011

- 13.00 alkaen Ilmoittautuminen, majoittuminen ja tulokahvi.
- 14.30–16.30 Sukukokous auditoriossa
- n.16.30–18.00 Päivällinen ruokasalissa
- n. 18.00 Lähtö kiertoajelulle Lahti – Pyhäniemen kartano – Hollolan kirkolle (Kaupunkikierrros Lahden keskustassa, josta matka jatkuu rantatietä Pyhäniemen kartanon kautta Hollolan kirkonkylälle)
- 19.00–20.30 Iltahetki Hollolan vanhassa kirkossa (Tuuli Lukkarinen, Tuulikki Lukkarinen)
- 20.30 Lähtö takaisin opistolle
Tai vaihtoehtoisesti Kesäillan risteily Vääksyn kanavalle Kävelen tai omalla autolla satamaan (matkaa on n. 2 km)
Lähtö, Vesijärven satamasta klo. 19.00. Risteily kesäillan tunnelmissa Vesijärvellä ja Vääksyn kanavasta Päijänteelle ja paluu klo 22.30 satamaan. Risteilyn hinta 22/11 e. maksetaan laivalla.
- n. 22.00–24.00 illanvietto Isossa Pirtissä/(puutarhassa)

Sunnuntai 17.7.2011

- 8.00–9.00 Ilmoittautuminen ja aamiainen
- 9.00–12.00 Lukkarien ja Lukkaristen jälkiä asiakirjoissa, suvun vaiheita ja kulkureittejä.
- ”Lukkarin laki ja Lukkarisen hehtaari” lakimies Esko Lukkarinen
 - Tutustumista kättentöiden näyttelyyn
 - ”Leppävirralta Lukkarilaan” geologi Heikki Lukkarinen
 - Sukututkimusten tulosten esittelyä
 - ”Lucas Lukarista suvun nuorimpaan” vararehtori Timo Lukkarinen
 - Kunniaviirit ja muut muistamiset
 - Musiikkiesitys
 - Kunniakäynti naisten muistomerkillä
- n.12.00–14.00 Lounas ja lähtökahvi
- n. 14.00 Uuden hallituksen järjestäytymiskokous
- Mahdollisuus eri sukuhaarojen omiin kokoontumisiin
 - mahdollisuus kättentöiden ja taidenäyttelyihin tutustumiseen
 - Mahdollisuus vanhojen valokuvien digitaaliseen tallentamiseen
- n.15.00 tapahtuma päättyy ja näyttely puretaan

Isännänviiri

Helsingin Lipputehdas Oy teki ehdotuksen vaakunamme ja pöytästandaarin perusteella. Pienellä muutostoiveella saimmekin mieleisemme. Siinä kirkonkello pyrittiin saamaan selvemmin esille viirin kiviosta. Puheenjohtajamme Heikki Lukkarinen piirsi ehdotuksen. Viirin maakuntavärit ovat samat kuin pöytästandaarissa, keltainen, vihreä, musta.

Suomessa pientaloissa yleisin lipputangonpituus on 9 m. Lipputehtaan mukaan viiri kuluu alapäästään ja rispaantumaa voi korjata leikkaamalla ja ompelemalla alareunan uudelleen. Päätettiin hankkia kahta pituutta 5-metristä (45 x 500) ja 4-metristä (40 x 400).

Isännänviirit valmistetaan samasta laadukkaasta materiaalista kuin Suomen liput. Värit kestävät niin sateessa, auringossa kuin pakkasessa. Viiri hulmuu nopeasti pienelläkin tuulella. Isännänviiriä hoidetaan kuten Suomen lippua.

Isännänviirin hinta on 65 euroa pituudesta riippumatta ja sen lisäksi veloitetaan todelliset toimituskulut. Tarkoitus on saada viirit käyttöömmä Lahden sukukokoukseen mennessä, jossa sitä on saatavilla ilman toimituskuluja.

Pyydämme tekemään ennakkovarauksen 30.5.2011 mennessä ja ilmoittamaan kummanko pituisen haluat sähköpostiosoitteeseen pekka.lukkari-nen@dnainternet.net tai puhelimitse 0400-460494.

Kaisa voittoon

TEKSTI: PEKKA LUKKARINEN

Innokkaana hiihdon harrastajana oli ilo seurata muiden saavutuksia. Omat kilometrit kun jäivät varsin vähäisiksi kovien pakkasten ja kolmen flunssa aallon takia. Ei tuo kova pakkaneenkaan tapa noita pöpöjä kun ne ovat tullakseen. Herkullisimmat hetket kisojen seurannassa antoi Kaisa Mäkäräinen, kun meni voittamaan naisten takaa-ajon maailmanmestaruuden Hanti-Mansijskin MM-kisoissa Siperiassa. Pikamatkalta tuli hänelle hopeinen mitali. Hyvät saavutukset alkukaudesta edellisten lisäksi takasivat hänelle ampumahiihdon Maailman Cupin 2011 kokonaisvoiton.

Kaisa Mäkäräisen sukujuuret yhtyvät Sotkamon Lukkareihin sillä hänen mummonsa Linda Maria Tuomaksentytär Lukkari oli syntynyt 1910 Ristijärvellä. Linda meni naimisiin Ristijärveläisen Frans Mäkäräisen 1904 kanssa. Kaisa on Lindan ja Fransin nuorimman pojan Urho Mäkäräisen tytär.

Seura-lehden 11/2011 4-sivuinen artikkeli: Kaisa Mäkäräinen todisti Siperiassa, että intohimo ratkaisee enemmän kuin raha ”Opin joka päivä jotakin uutta” on taltioitu samoin kuin muutkin sanomalehtijuut aiheesta Lukkari-haaran leikekansioon.

Nyt se on sitten tehty

Työ joka on ollut tekemistä vaille valmis liki kymmenen vuotta on nyt tehty. Neljä kansioista kotipaikkani Kotalan valokuvakan-sioita on ollut minulla lainassa, että teen

niistä digitaalisen varmuuskopion ja yritän tunnistuttaa henkilöt joilla ei vielä ole nimeä. Tuo ensimmäinen skannausvaihe on nyt tehty, mutta toiseen vaiheeseen tulee tuskin koskaan lopullista pistettä. Kansioissa on sellaisia tuttavien ja koulukavereiden kanssa otettuja valokuvia 1900-luvun alkupuoliskolta, joihin ei ole tarpeenkaan löytää tunnistusta. Tärkeintä, että sukuun liittyvät henkilöt niistä on tunnistettu.

Olipahan mielenkiintoinen matka meneeseen, joka kesti useita päiviä jo pelkästään kuvien skannauksen osalta, sillä niitä oli liki kolmesataa. Kuvatekstien tekeminen on vielä kesken ja vie oman aikansa. Ilman tekstejä kuvista jäisi jälkipolville vain arvo-ton kopio.

Tuo lahden sukukokoukseen vanhoja kuvia

Järjestämme Lahden sukukokoukseen valokuvien skannauspisteen. Tarvitsemme valokuvia sukuseuran arkistoon ja tulevia sukujulkaisuja varten. Valokuvia ei tarvitse välttämättä irroittaa kansioista vaan kuva voidaan kopioida sivulta rajaamalla.

Kaipaamme lähinnä vanhoja perhekokonaisuuksia ja talojen kuvia, joihin on tehty vaikka erilliselle paperille selostus kuvasta tai henkilöistä ja miten sijoittuvat kuvaan. Esimerkkinä ”Sata Suarta Sulukavassa” kirjassa julkaistu kuva, johon olen lisännyt henkilötiedot syntymä- ja kuolinvuosineen.

Uutta hallitusta putkeen

Sukukokous lähestyy ja on syytä miettiä toimintamme jatkumoa. Puheenjohtajamme on ainakin ilmoittanut halunsa siirtyä sivuun tämän kauden jälkeen. Koko sukuseuran hallitus on uusissa puissa aina neljän vuoden välein. Käytössä ei ole ollut ervo-rosysteemiä. Vapaaehtoiset sukuseuratoiminnasta kiinnostuneet jäsenemme voisivat ilmoittautua nykyiselle puheenjohtajallemme niin ei jää kynttilä vakan alle.

Oman murheensa tuo aina päätösvaltaisen kokouksen aikaansaaminen nykyisen elämänrytmin ja kaikenlaisten kiireiden kes-

kelle, kun olemme niin eripuolilta Suomea. On tietenkin hyvä että edustusta löytyy eri sukuhaaroista, mikä on ollutkin tärkeimpänä pontimina hallituksen jäseniä etsittäessä. Meillä on hallituksessa nyt 7 jäsentä. Sääntöjen mukaan riittäisi 5-6, puheenjohtaja, varapuheenjohtaja ja 3-4 jäsentä.

Sukuhaarakohtaisia aktiivisia yhteyshenkilöitä meillä on muissa päähaaroissa paitsi Pyhäjärven haarassa. Löytyisikö sieltä suunnalta innokasta henkilöä yhteyshenkilöksi?

Kotalan tuvan ovenpielessä otettu perhepotretti joulukuussa 1937. Edessä vasemmalta Juho Lukkarinen (1889–1976), sylissä Matti Paavali (1934–2008), Hilja Ilona (1932–), puoliso Maria Fredrika os. Luomi (1895–1985) sylissä Anna-Liisa (1935–), Eino Kalevi (1930–2000), Juhon äiti Riikka os. Paldanius (1854–1839). Keskellä Teuvo Johannes (1922–1942), Lauri Heikki (1926–1936), Elma Eliina (1928–). Takana Ilmari (1919–1972), Toimi Olavi (1921–2010) ja kaksi naista ovat tunnistamattomia palvelusväkeä.

Lukkarinen-Lukkari sukuseura ry

Toimintakertomus 2007

1. Jäsenistö

Jäsenmäärä vuoden 2007 lopussa oli 687, joista ainajäseniä 46, ei-aktiivisia jäseniä 128. Perhejäsenmaksulla 112 perhettä. Vuoden 2007 aikana kuoli 1 jäsen ja uusia jäseniä liittyi 40.

2. Sukuseuran hallitus

Pj.	Heikki Lukkarinen	Kuopio	
Varapj.	Vilho Lukkarinen	Lahti	22.7.2007 saakka
Siht.	Pekka Lukkarinen	Siilinjärvi	
	Toini Kauppinen	Iisalmi	22.7.2007 saakka
	Arja Hokkanen	Kangasniemi	
	Kaarina Lukkari	Sotkamo	
	Lassi Lukkarinen	Nurmes	22.7.2007 saakka
	Jaana Lukkari	Kiviniemi	22.7.2007 alkaen
	Anja Lukkarinen	Joensuu	22.7.2007 alkaen
	Timo Lukkarinen	Lahti	22.7.2007 alkaen

Sukuseuran hallitus kokoontui 3 kertaa joista yksi puhelinkokouksena. Tärkeimmät käsitellyt asiat:

- Tilinpäätöksen käsittely
- Jäsenasiat ja yli 80-vuotiaiden siirtäminen vapaa jäseneksi
- Kunniaviirin luovutus Reijo Lukkariselle
- Sotkamon sukukokous

3. Seuran talous

Jäsenmaksu on ollut 8 euroa ja perhemaksu 13 euroa vuodessa.

Pankkitilillä oli 31.12.2007 rahaa 7647,48 euroa ja kaluston arvo 113,05 euroa.

4. Toimintaa

– Kuudes sukukokous järjestettiin Sotkamossa. Kaarina Lukkari kokosi Lukkari-haarasta toimikuntaan yli kaksikymmentä henkilöä ja hänen johdallaan järjestelyt onnistuivat mallikkaasti. Saimme nauttia hyvässä kesäsäässä mallikkaasti ja monipuolisesti järjestetystä sukujuhlasta. Sukukokous alkoi lauantaina 21.7.2007 Aatoksen pappilassa järjestetyllä Lukkarien kättentöiden taidenäyttelyllä ”Saman sukupuun katveessa” ja jatkui Sotkamon kirkossa Lukkarien voimin järjestetyllä muistohetkellä. Tilaisuuden jälkeen veimme kukkatervehdyksen Nälkään kuolleiden muistoristille. Iltatilaisuus oli Rekivaarassa useimpien Sotkamon Lukkarien synnyinsijoilla kauniissa maalaismaisemassa Puron tilalla ja Myllytorpan miljöössä. Sunnuntaiaamuna 22.7 oli kiertoajelu Vuokatinvaaralle ja yritysvierailu Luonnon Aromeille Juurikkalahteen. Vuokatinvaaralle oli myös järjestetty opastettu kävelyretki. Varsinainen sukukokous pidettiin Vuokatinhovissa. Tapahtumiin oli ilmoittautuneita 242, sunnuntain varsinaisessa sukukokouksessa oli 168 henkilöä.

– Lukasu-lehteä julkaistiin kaksi, numerot 8 / 2007 ja 9 / 2007

5. Sukututkimukset ja tallennus sukuohjelmistoon

Sukuohjelmistoon tallennettujen määrä n. 17 400 nimeä. VRK-tulosteet Sotkamon Lukka-

ri-haaran osalta on Jaana Lukkari käynyt läpi. Kymen ja Utsjoen Lukkaristen tietoja ei ole vielä käsitelty. Lukkarihaaraan tallennettu yli 800 nimeä lisää ja toinen tutkinnallisesti edennyt sukuhaara oli Joenuun seutu johon lisäyksiä tehtiin liki 500 nimeä.

Iisalmi (Pohjois-Savo)	5461
Nurmes	1280
Joensuun seutu + Harlu (Eno)	2139
Kangasniemi	2541
Saarijärvi	358
Suonenjoki	765
Pyhäjärvi	561
Sotkamo (Lukkari-haara)	3738
Tohmajärven Kari-haara	530

Lukkarinen-Lukkari sukuseura ry

Toimintakertomus 2008

1. Jäsenistö

Jäsenmäärä vuoden 2008 lopussa oli 684, joista ainajäseniä 45, ei-aktiivisia jäseniä 127. Perhejäsenmaksulla 110 perhettä. Vuoden 2008 aikana kuoli 7, erosi 2 jäsentä ja uusia jäseniä liittyi 7.

2. Sukuseuran hallitus

Pj.	Heikki Lukkarinen	Kuopio
Varapj.	Timo Lukkarinen	Lahti
Siht.	Pekka Lukkarinen	Siilinjärvi
	Arja Hokkanen	Kangasniemi
	Kaarina Lukkari	Sotkamo
	Jaana Lukkari	Kiviniemi
	Anja Lukkarinen	Joensuu

Sukuseuran hallitus kokoontui kerran. Tärkeimmät käsitellyt asiat:

- Tilinpäätöksen käsittely
- Jäsenasiat
- Tuottotilin avaus

3. Seuran talous

Jäsenmaksu on ollut 8 euroa ja perhemaksu 13 euroa vuodessa. Pankkitilileillä ja käteiskassassa oli 31.12.2008 rahaa 8796,10 euroa ja kaluston arvo 79,13 euroa.

4. Toimintaa

- Lukasu-lehden julkaisu 10 / 2008

5. Sukututkimukset ja tallennus sukuohjelmistoon

Sukututkimuksissa on ollut seesteinen vuosi. Tallennettujen määrä on nyt yhteensä n. 17 500.

Lukkarinen-Lukkari sukuseura ry

Toimintakertomus 2009

1. Jäsenistö

Jäsenmäärä vuoden 2009 lopussa oli 681, joista ainajäseniä 44, ei-aktiivisia jäseniä 131. Perhejäsenmaksulla 108 perhettä. Vuoden 2009 aikana kuoli 4, erosi 3 jäsentä ja uusia jäseniä liittyi 5.

2. Sukuseuran hallitus

Pj.	Heikki Lukkarinen	Kuopio
Varapj.	Timo Lukkarinen	Lahti
Siht.	Pekka Lukkarinen	Siilinjärvi
	Arja Hokkanen	Kangasniemi
	Kaarina Lukkari	Sotkamo
	Jaana Lukkari	Kiviniemi
	Anja Lukkarinen	Joensuu

Sukuseuran hallitus kokoontui kerran. Tärkeimmät käsitellyt asiat:

- Tilinpäätöksen käsittely
- Jäsenasiat

3. Seuran talous

Jäsenmaksu on ollut 8 euroa ja perhemaksu 13 euroa vuodessa. Pankkitilileillä ja käteiskassassa oli 31.12.2009 rahaa 10 587,38 euroa ja kaluston arvo 52,75 euroa.

4. Toimintaa

- Lukasu-lehden julkaisu 11 / 2009

5. Sukututkimukset ja tallennus sukuohjelmistoon

Sukututkimuksissa on ollut seesteinen vuosi. Tallennettujen määrä on nyt yhteensä n. 17 600.

Lukkarinen-Lukkari sukuseura ry

Toimintakertomus 2010

1. Jäsenistö

Jäsenmäärä vuoden 2010 lopussa oli 682, joista ainajäseniä 44, ei-aktiivisia 126. Perhejäsenmaksulla 108 perhettä. Vuoden aikana kuoli 3 jäsentä ja uusina liittyi 4 jäsentä.

2. Sukuseuran hallitus

Pj.	Heikki Lukkarinen	Kuopio
Varapj.	Timo Lukkarinen	Lahti
Siht.	Pekka Lukkarinen	Siilinjärvi
	Arja Hokkanen	Kangasniemi
	Kaarina Lukkari	Sotkamo
	Jaana Lukkari	Kiviniemi
	Anja Lukkarinen	Joensuu

3. Seuran talous

Jäsenmaksu on ollut 8 euroa ja perhejäsenmaksu 13 euroa vuodessa. Pankkitileillä ja käteiskassassa oli 31.12.2010 rahaa 16 315,44 euroa ja kaluston arvo 36,92 euroa.

4. Toimintaa

Sukuseuran WWW-sivuston (www.lukkarinen-lukkari.fi) suunnittelu ja käyttöönotto. Reijo Lukkarinen täydensi ja korjasi omaa tutkimustaan suvustamme 1850-lukua varhaisemmalta ajalta ja siitä kopioitiin sukututkijaversiot tutkijoille. Lukasu-lehden 12/2010 julkaisu.

5. Sukututkimukset ja tallennus sukuohjelmaan

Sukuohjelmistoon on tallennettu yhteensä yli 20700 henkilöä. Talennustilanne sukuhaaroittain:

Iisalmi (Pohjois-Savo)	5539
Nurmes	1446
Joensuun seutu	2201
Kangasniemi	2678
Saarijärvi	360
Suonenjoki	765
Pyhäjärvi	561
Sotkamo (sisältää Kari-haaran)	7154

Jaana Lukkari on käynyt Lukkareihin liittyvät kirkonkirjat läpi sivu sivulta 1698–1910 ajalta. VRK-tulosteet on n. 10 epäselvää tapausta vaille talennettu tiedostoon. Jäljellä on muuttaneiden osalta täydennystyötä ja muutaman keskeneräisen haaran tutkintaa sekä kuolinaikojen täydennystyötä. Jaana koostaa myös sukukirjan historiikkiosoit.

Sihteeri on käynyt läpi Nurmeksen historiakirjat sivu sivulta 1690–1886. Sivut/kuvanumerot on otettu muistiin, joilla esiintyy Lukkarisia. Jatkojalostus on vielä kesken.

Kangasniemen sukuhaarasta Leivonmäelle muuttaneen Matti Lukkarisen s. 12.10.1813 jälkeläiset on saatu tutkituksi Jyväskylän maakunta-arkistosta ja paikallisista seurakunnista tilatuilla virkatodistuksilla ja henkilöhaastattelulla. Matti Lukkarinen on sukuseuralle suuren lahjoituksen tehneen Veikko Leivon esi-isä.

Lukkarinen-Lukkari sukuseura ry

Tuloslaskelmat 2007–2010

VARAINHANKINTA	2007	2008	2009	2010
TUOTOT				
Jäsenmaksut	2 434,00	2 514,00	2 220,00	2 388,00
Postimaksuveloitukset	7,60	0,00	15,00	8,50
Myynti (pöytästandaari ym.)	325,00	0,00	50,00	25,00
Korkotuotot	0,00	147,14	58,31	35,76
Muut tuotot	458,50	0,00	0,00	5 010,00
Sukukokousmaksut	2 973,00	0,00	0,00	0,00
Yhteensä euroa	6 198,10	2 661,14	2 343,31	7 467,26

KULUT				
Pankkikulut	105,40	96,30	57,78	95,21
Postituskulut	500,20	703,60	252,00	105,65
Kopionti	1 016,40	284,26	0,00	758,68
Puhelinkulut	70,61	40,00	40,00	38,40
Lehdet, kirjat, vaakuna, ym.	332,44	46,05	34,00	193,20
Toimistotarvikkeet	141,00	26,70	168,25	80,65
Sukututkimuskulut	34,25	318,10	0,00	467,41
Sukukokouskulut	3 001,19	0,00	0,00	0,00
Muut kulut	0,00	0,00	0,00	0,00
Poistot	48,45	33,92	26,38	15,83
Yhteensä	5 249,94	1 548,93	578,41	1 755,03

TUOTTO- / KULUJÄÄMÄ	948,16	1 112,21	1 764,90	5 712,23
----------------------------	---------------	-----------------	-----------------	-----------------

TILIKAUDEN TULOS	948,16	1 112,21	1 764,90	5 712,23
-------------------------	---------------	-----------------	-----------------	-----------------

MUITA TIETOJA:	2007	2008	2009	2010
Jäseniä	687	684	681	682
Yksitt./ perhe /ainaisjäseniä	285/112/46	286/110/45	288/108(349)/44	289/108(349)/44
Vapaaajäseniä	35	40	50	40
Jäsenmaksu maksamatta	24	19	21	28
Ei-aktiivisia	128	127	131	126

Lukkarinen-Lukkari sukuseura ry

Taseet 2007–2010

Vuosi	2007	2008	2009	2010
Vastaavaa				
Pysyvät vastaavat				
Aineettomat hyödykkeet				
Aineelliset hyödykkeet: kalusto	113,05	79,13	52,75	36,92
Sijoitukset				
Vaihtuvat vastaavat				
Vaihto-omaisuus				
Saamiset :				
Lyhytaikaiset				
Pitkäaikaiset				
Rahat ja pankkisaamiset	7 647,48	8 718,06	10 569,59	16 315,44
Kassa	2,49	78,04	17,79	0,00

Vastattavaa				
Oma pääoma				
Ed. tilikaudien voitto (tappio)	6 764,86	7 763,02	8 875,23	10 640,13
Tilikauden voitto (tappio)	998,16	1 112,21	1 764,90	5 712,23

Lukkarinen-Lukkari sukuseura ry

Talousarvio 2011–2014

Tuotot:		Vuodessa		Toimintakausi 4 v
Jäsenmaksut (yksittäiset)	10 e * 180	1800	x 4	7200
Perhemaksut	15 e * 80	1200	x 4	4800
Sukukirjan myynti	50 e * 200			10000
Muut tuotot		400	x 4	1600
Sukukousmaksut	50 e * 130	6500		6500
	Vuosi yhteensä	9900		
			Toimintakausi yhteensä	30100

Menot:		Vuodessa		Toimintakausi 4 v
Sukututkimus		2000	x 4	8000
Postimaksut		400	x 5	2000
Kopionti, mm Lukasu		400	x 4	1600
Toimistokulut		300	x 4	1200
Sukukirjan painatus	40 e			8000
Muut menot, mm. vaakuna		700	x 4	2800
Sukukouskulut		6500		6500
	Vuosi yhteensä	10300		
			Toimintakausi yhteensä	30100

Toimintasuunnitelma 2011 - 2014

- Sukututkimuksia jatketaan, tarkennuksia ja täydennyksiä haetaan nykyisiin tietoihin
- Sukuhaarakohtaisten sukukirjojen aikaansaamista pidetään toiminnan päätavoitteena
- LUKASU-lehteä julkaistaan kerran vuodessa ja tarpeen vaatiessa useamminkin

Tuntematon sotilas – Konsta Olavi Lukkari

TEKSTI: JAANA LUKKARI

Innostukseni sukuni historian tutkimiseen on saanut alkunsa jo lapsuudessa. Isoäitini (Hilma, kuva 1) kertoi usein tarinoita menneisyydestä ja hänen pitkän elämänsä varrelle on osunut paljon jälkipolville kerrottavaa tietoa. Isoäitini syntyi vuonna 1905, jolloin Suomi ja suomalaiset vasta haaveilivat itsenäisestä isänmaasta. Valitettavasti ymmärsin sukutarinoitten ja isoäitini valtavan tietämyksen merkityksen vasta kun se oli liian myöhäistä, hänen tarinansa ja muistonsa jäivät ikuisesti tallentamatta, kun hän nukkui pois lähes 96 vuoden iässä kesällä 2001.

Suomen talvi- ja jatkosota oli jättänyt isoäidillenikin lähtemättömät muistijäljet ja niitä tarinoita kuunnellessa sain jo pikkutyttönä jonkinmoisen käsityksen siitä vaikeasta ajasta, jonka sota oli mukanaan tuonut. Syntymäkotini, joka oli myös isovanhempieni kotitila, on vain runsaan sadan kilometrin päässä itä- rajalta ja Kuhmosta, jossa talvisodan aikana käytiin rankkoja taisteluita. Talvi kovine pakkasineen aiheutti sen, että kun sodan sankarivainajat tuotiin haudattaviksi isänmaan multiin, täytyi heidät sulattaa, jotta heidät saatiin arkkuihin. Näitä sankarivainajia tuotiin myös isovanhempien tilan riiheen, jossa isoäitiniikin antoi omalta osaltaan panoksensa kotirintaman työhön ja auttoi sankarivainajia viimeisellä matkallaan. Suvussamme on monia urheita sankarivainajia ja sotasankareita mutta yksi näistä sankareista on isoäitini tarinoitten kautta tullut itselleni pakkomielleeksi. Tarinan mukaan naapurin poika, isoisäni veljen poika, vasta aikuisuuden kynnyksellä ollessaan haavoittui jatkosodassa ja katosi sille tielleen. Hänen ruumistaan ei koskaan saatu

Sotkamon siunattuun sankarihautaan. Siitä mitä rintamalla tapahtui, ei kellään ole varmaa tietoa, on vain huhuja ja näiden huhujen kautta epätietoisuus hänen kohtalostaan jäi vaivaamaan mieltäni.

Aloittaessani 2007 Lukkarinen-Lukkari sukuseurassa sukututkimustallennustyön, päätin antaa tälle pakkomielleelleni valan. Olen näiden parin vuoden aikana tutkiskellut asiaa aina sopivan tilaisuuden tullen ja nyt vihdoinkin, sotapäiväkirjojen tultua julkisiksi ja digitalisoiduiksi kansallisarkistoon, tallennan kokoamani aineiston näille sivuille. Tämä on siis eri lähteiden avulla koostamani tarina Konsta Olavi Lukkarin viimeisestä vuodesta ja tarina pienestä palasta sotaa, jossa oli vain häviäjiä. Samalla tämä on kunnianosoitukseni Konsta Olaville sekä kaikille itsenäisen Suomen sotasankareille ja sankarivainajille.

Konsta Olavi Lukkari syntyi 6.8.1922 isoisäni (Antti) veljen Jussin ja hänen vaimonsa Idan ainoaksi eloon jääneeksi lapseksi (kuva 1). Konstan, kutsumanimeltään Olavi, koti-tila on oman syntymäkotini kanssa samassa pihapiirissä. Olavin lapsuudesta tai nuoruudesta ei ole muistiini jäänyt yhtään tarinaa, mutta luulisin hänen eläneen normaalia sen ajan elämää, joka on ollut niukkaa ja työntäyteistä. Nuoruuskuivissa, joita on tallessa muutamia, näyttää hän kuitenkin iloiselta pojankoltiaiselta. Olavi oli talvisodan sytyessä vasta 17 vuotta täyttänyt nuorukainen ja välttyi siis nuoren ikänsä vuoksi talvisodan melskeiltä. Olavi aloitti varusmiespalveluksensa syyskuun 14. päivä 1941 joukko-osasto Jv.kk.15:sta, sotilasarvoltaan hän oli jääkäri.

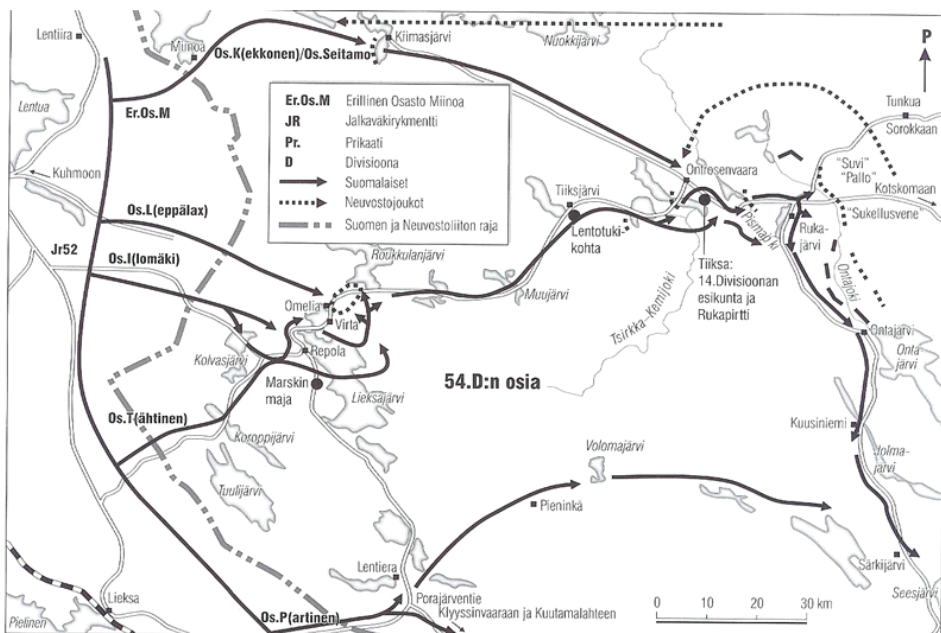
Kuva 1. Kuvassa vasemmalta Jussi Lukkari, Konsta Olavi, Ida (Jussin vaimo), ?, Hilma (Antin vaimo) sylissänsä Anna-Maria (Antin ja Hilman vanhin lapsi) ja Antti Lukkari (Jussin veli)

Maaselän alueella Kainuun ja Iisalmen suojeluskuntapiirit perustivat kesäkuussa 1941 14. Divisioonan. Divisioona oli kokoonpantu pääasiassa Ylä-Savon, Ylä-Karja-

lan ja eteläisen Kainuun miehistä. Kun saksa käynnisti Operaatio Barbarossan nimellä tunnettavan hyökkäyksen Neuvostoliittoon 22.6.1941, oli tämä 14. Divisioona keskitettynä Nurmeksien, Kuhmon ja Pielisjärven alueille. Tähän talvisodan legendan, eversti Erkki Raappanan komentaman divisioonan joukkoja olivat mm. Jalkaväkirykmentti 10,31 ja 52 Kevyt Osasto 2, Kenttätykistörykmentti 18, Raskas Patteristo 29, Pioneeripataljoona 24, Viestipataljoona 30 sekä muutamia erillisysiköitä ja aselajijoukkoja. Tähän 14. Divisioonaan kuului myös Olavin tuleva (kuva 2) Rajajääkäripataljoona 6:n 2. Komppania. Eversti Raappanan komentama 14. Divisioona oli siitä erikoinen, että se oli suoraan Päämajan alaisena, välissä ei ollut normaalia armeijakuntaporrasta. Tästä syystä Divisioona sai nimen Mannerheimin joukot. (Oksanen ym. 2009, 15.)

Hyökkäys Rukajärvelle käynnistyi 29.6.1941 ja heinäkuun alussa (4.7) alkoivat rajan ylittävien teiden suunnassa taistelut.

Kuva 2. Suomalaisen eteneminen Rukajärven suunnalla 1941 (Oksanen ym. 2009, 17).

Joukkojen tavoitteena oli valloittaa Repola, karkijoukkojen komentajana oli hyökkäys-henkinen ja omaperäinen majuri Arnold Majewski (Oksanen ym. 2009, 18). Rukajärven taisteluista on kirjoitettu useita kirjoja (mm. Onni Palaste, Antti Tuuri) ja kuvattu elokuva Rukajärven tie. Tämä kuuluisa Rukajärventie oli todellisuudessa erittäin heikkokuntoinen. Tiestö oli alueella muutenkin heikkoa ja varsinkin pioneerit joutuivat koviin auttaessaan joukkoja etenemään (kuva 2). Raappanan johtaman 14.Divisioonan vastustajat kuuluivat pääasiassa vienankarjalaiseen Gusevskin johtamaan 54.Divisioonan (Oksanen ym. 2009, 17), sodassa olivat siis vastakkain naapurikylien miehet ja heimoveljet.

Neuvostojoukot tekivät vastarintaa mutta suomalaiset sotilaat etenivät päättäväisesti ja poltettu Repola vallattiin 8.7.1941. Ilman tappioita tätä jatkosodan 14.Divisioonan ensimmäistä etappia ei kuitenkaan saavutettu. Suurimmat suomalaiset tappiot kärsittiin ns. Tappokukkulan taistelussa, jossa suomalaisia sotilaita kaatui lähes 30 ja haavoittui n. 120. Repolasta suomalaisjoukot jatkoivat etenemistä syvemmälle Neuvostoliiton maaperälle. Seuraavat suuret taistelut tunnetaan nimellä Omelian mottitaistelut, joissa mottiin saarrettujen neuvostojoukkojen kanssa käytiin taisteluja 21.-24.7. Kun motti saatiin vihdoin laukeamaan, laskettiin alueelta yhteensä 600 kaatunutta vihollista ja vankeja saatiin 300 (Oksanen ym. 2009, 20-21.) Seuraavana etappina suomalaisilla sotureilla oli Ontrosenvaara ja sitä tavoitetta kohti joukot lähtivät etenemään JR 10 johdolla. Elokuun alussa kokonaistappiot olivat taisteluissa suuret, jopa 100 miestä muutamana päivänä aikana. Esimerkiksi kapteeni Laiston komppaniasta kaatui yhdessä taistelussa noin 50 miestä. Väsyttävien taisteluiden jälkeen suomalaiset joukot onnistuivat

Kuva 3. Ontrosenvaara suomalaisten valtauksen jälkeen (Oksanen ym. 2009, 25)

seuraavassa tavoitteessaan ja valtasivat Ontrosenvaaran 12.elokuuta (kuva 3). Samalla, kun neuvostojoukot taistelivat Ontrosenvaarasta, he linnoittivat Rukavaaran ja Ontajoen takamaastoa. Kun neuvostojoukot vetäytyivät Ontrosenvaarasta, he siirtyivät aseisiin Rukavaaran rinteille moneen tasoon rakennettuihin vahvoihin bunkkereihin. Koko yli 10 kilometrin pituinen vaara oli linnoitettu ja murrettu (Oksanen ym. 2009, 23.)

Ratkaisivat hyökkäykset Rukavaaraan aloitettiin syyskuun 5. päivä. Kolmen päivän taistelujen jälkeen suomalaiset sotilaat vyöryivät Rukavaaraan ja siitä eteenpäin kohti Rukajoella siitä kuuluisasta Rukajärven tiestä. Raappanan joukot mursivat vastustajiensa asemat ja Rukajärven kylä vallattiin 11.9. (kuva 4). Kunnian olla ensimmäisenä vallatussa kylässä sai JR 10. Joukot jatkoivat hyökkäystä vielä 10 kilometriä kylästä eteenpäin idemmäksi Ontajoki-linjalle ja osittain vielä siitäkin idemmas. Päämajan käskystä joukkojen eteneminen pysäytettiin 17.9.1941 ja 14.Divisioona oli täyttänyt Päämajan sille asettaman tehtävän. Raappana olisi halunnut jatkaa etenemistä mutta hänen joukkonsa olivat väsyneitä, eivätkä ne olisi muutenkaan riittäneet hyökkäyksen

jatkamiseen kahden tien suunnalta (Oksanen ym. 2009, 24-25.)

Näin alkoi kaksi vuotta kestänyt jatkosodan asemasotavaihe. Asemasotavaiheeseen neuvostojoukot pyrkivät valtaamaan suomalaisten tärkeitä tukikohtia ja etulinjan kenttävartiota. Jatkosodan ainoa yhtenäinen pitkä rintamalinja oli Karjalan Kannaksella, jonne oli keskitetty myös suurin osa suomalaisten joukoista. Vienan Karjalassa, jossa 14. Divisioonaa Raappanan johdolla oli edennyt Rukajärven linjalle (Nuokkijärvi-Ungjärvi-Ontajoki-Ontajärvi-Jolmajoki-Jolmajärvi), oli Divisioonan puolustettavana peräti 200 kilometrin mittainen linja. Ainoastaan pääteiden suunnassa oli kahdeksan kilometrin pituinen yhtenäinen puolustusasema. Rukajärvi muodosti Aunuksen ja Vienan Karjalan raja-alueen erämaiden keskellä tärkeän tienristeyksen. Kylästä itään johti päätie Muurmannin radalle ja Vienan kanavalle. Koilliseen suuntautui tie Sorokkaan ja etelään päin tie johti Ontajärven kautta Paateneeseen, siitä edelleen Karhumäkeen ja Porajärvelle. Näin tärkeä risteysalue ja tiestö oli varmistettava ja suojattava. Suomen rajalle oli päätien suunnan etulinjasta matkaa n.190 kilometriä (Oksanen ym.2009, 29). Yli 200 kilometrin etulinjan puolustaminen oli haasteellista. Vain kahdeksan kilometrin mittainen kiinteä puolustusasema ja 192 kilometriä pelkkää erämaata, jota puolustettiin kenttävartioiden avulla. Sinne tänne perustettiin erämaalinnakkeita kenttävartiointia varten. Näiden kenttävartioiden etäisyys toisistaan oli tien lähellä 1-3 kilometriä ja syrjäisillä aluilla jopa kahdeksasta kymmeneen kilometriä. Kenttävartioiden vahvuus oli noin yksi joukkue, mutta vaihteli kahdenkymmenen ja viidenkymmenen

Kuva 5. Olavi vasemmalla, kaksi muuta sotilasta tuntemattomia

Kuva 4. Suomalaiset joukot marssivat juuri vallattuun Rukajärven kylään (Oksanen ym. 2009, 26)

miehen välillä. Kenttävartioiden kokonaismäärä 14. Divisioonan lohkoilla 50-60 (Oksanen ym. 2009, 31-32).

Rajajääkäripataljoona 6 oli loka-marraskuuhun 1941 saakka ollut nimeltään Osasto Seitamo. Nimenmuutoksen yhteydessä pataljoonaa nuorennettiin siirtämällä vanhempia ikäluokkia Ilomäen rykmenttiin (JR 31) ja tuomalla koti-Suomesta vasta syyskuussa palvelukseen astuneita varusmiehiä

heidän tilalleen (Palaste 1996, 214). Tässä vaiheessa, vain pari kuukautta armeijaan menonsa jälkeen, myös Olavi (kuva 5) siirrettiin asemasotavaiheen sotatantereelle.

Kenttävartioiden (kuvat 6) merkitys oli suuri ja tehtävä vaarallinen. Varsinkin etulinjan kenttävartioiden tehtävä oli merkittävä, he seurasivat vihollisen liikkeitä ja suorittivat partiomatkoja vihollisen etulinjoille ja jopa selustaan. Etulinjan kenttävartiointiin kuului etuvartiointikomppanian komentopaikka, joka oli muutaman kilometrin kenttävartioiden takana. Komentopaikassa oli aina valmiina reservijoukkue, vahvennukset ja huolto. Myös etulinjavastuussa olleen pataljoonan komentopaikkakin kuului etulinjan kenttävartiopuolustukseen. Siellä oli lääkäri, joukkosidontapaikka sekä erikoisjoukot. Pataljoonan komentopaikka sijaitsi muutaman kilometrin etuvartiokomppanian komentopaikan takana. Etulinjana kenttävartioiden sijoitettiin valvonnan ja puolustuksen kannalta edullisille paikoille. Tukikohta linnoitettiin ympäripuolustukseen taisteluhautoineen ja pesäkkeineen. Lisäksi tulikohdan ympärillä oli yhtenäinen piikkilankaeste ja sen ulkopuolella miinoitus. Etulinjan kenttävartioiden toiminta oli jatkuva; sen lisäksi, että jokainen kiinteä vartiopaikka oli miehitettyä ja valvottuna koko ajan, tarkistettiin kaikkien kenttävartioiden välit päivittäin yhteyspartioiden toimesta. Yhteyspartiointiin osallistuivat vuorollaan kaikki kenttävartioiden miehet. Tehtävä oli erittäin vaarallinen, koska vanginsieppausta yrittävä vihollinen saattoi väijyä yhteyspolun tai ladun varressa (Oksanen 2008, 35). Näitä kohtaamisia vihollispartion kanssa sattui 14. Divisioonan alueella varsin usein. Syntyi lyhyt minuutin, parin tulitaistelu, josta usein selvitettiin tappiotta mutta joskus tuli haavoittuneita tai jopa kaatuneita. Molempien tärkeimpänä tavoitteena näyttäisi kuitenkin

Kuva 6. Etulinjan kenttävartio Rukajärven suunnalla (Oksanen ym. 2009, 34)

olleen vankien saaminen. Vankien avulla pyrittiin selvittämään vihollisen joukkojen sijaintia, vahvuutta ja jopa taistelustrategioita (Oksanen 2008, 35). Etulinjojen etupuolelle, ei-kenenkään-maalle, lähetettiin tiedustelu- tai tuhoamispartioita. Oli erittäin tärkeää pysyä selvillä vihollisen toiminnasta ja jos vihollispartio onnistui tunkeutumaan etulinjan läpi omaan selustaan, aloitettiin takaa-ajo, jolla vihollinen tuhottiin. Rukajärven suunnalla etulinjan kenttävartioiden joutuivat koviin taisteluihin. Pahimmillaan vihollinen yritti tuhota suomalaisten kenttävartiota kranaatinheittimillä tuetuilla tuhannen miehen suorittamilla hyökkäyksillä (Oksanen ym. 2009, 32-35.)

Sotilaiden elämä erämaan keskellä ei ollut todellakaan helppoa. Olosuhteet soiden ja järvien keskellä olivat haasteellisia. Jo pelkkä vihollisen läsnäolo ja jatkuva varuillaan olo riitti väsyttämään nuoret sotilaat mutta kun siihen lisätään vielä talven hyttävä tuuli ja kovat pakkaset tai kesäisten kosteikkojen hyttyset ja muut syöpäläiset, on jokainen päivä ollut koettelemus. Keskellä Vienan Karjalan erämaita neuvostojoukot tekivät tuhojaan erillisten partisaanijoukko-

jen avulla. Nämä partisaanijoukot oli koottu pääsääntöisesti suomalaisten valtaamien alueiden esim. Rukajärven kylän asukkaista. Neuvostopartisaanien tehtävänä oli pyrkiä suomalaisten joukkojen selustaan, tuhota teitä, huoltojoukkoja sekä tiedustella suomalaisten joukkojen vahvuuksia ja sijoituspaikkoja. Neuvostopartisaaneista jopa n. 10 % oli naisia. Neuvostopartisaanien sotilaalliset saavutukset jäivät 14.Divisioonan valvonta-alueella varsin vähäisiksi mutta ne aiheuttivat kuitenkin tappioita ja sitoivat suomalaisia joukkoja vartiointi-, suojaus- ja vastatoimenpiteisiin (Oksanen ym. 2009, 36-40.)

Vaikka sodassa ollaan aina tosissaan, asemasota vaihe oli molemminpuolista kyt-täämistä, tiedustelua ja odottamista. Sotilaat pääsivät aina vuorollaan myös hieman lepäämään ja rentoutumaan omasta tukikohdastaan hieman etuvartion takana sijaitseviin kanttiineihin tai jopa kotilomille. RajaJP 6:n miehet olivat koko jatkosodan aikana vain pari viikkoa kotilomilla mutta pääsivät toki välillä huokaisemaan lepovuorossa etulinjojen takana. Rukajärven kylällä oli reservissä olevien sotilaiden asemapaikka. Asemasotavaiheessa rintamille perustettiin jopa viihdytyskorsuja, joissa vieraili tunnettuja laulajia tai muita esiintyjä. Sotilaissakin oli useita viihteen ammattilaisia tai muuten vain viihteellisiä persoonia. Yksi näistä oli näyttelijä Kauko Kokkonen, joka majuri Majewskin myötävaikutuksella tuli perustaneeksi Rukajärven entiseen kaupparakennukseen Korven Radion, josta kuultiin tärkeimmät uutiset ja muut rintamalle sopivat ohjelmat alkuun tiistai- sekä lauantai-iltaisain ja laajeni myöhemmin joka iltapäiväiseksi, osin jopa viihteelliseksi sotilaan omaksi radio-ohjelmaksi (Palaste 1996, 318-319). Vaikka sota todellakin on totisinta totta, ehtivät nämä suomen sinnikkäät puolus-

tajat myös kisailemaan keskenään. Kesäisin otettiin leikkimielisiä painiotteluita ja talvela hiihrettiin kilpaa. Todisteita näistä hiihtokilpailuista löytyy sotapäiväkirjoistakin. Olavin joukkue ei kokonaisuudessaan näissä viestihiihtokilpailuissa pärjännyt mutta Olavin henkilökohtainen aika oli oman joukkueensa paras ja kaikkien henkilökohtaisista ajoista viidenneksi paras.

Tammikuun 8.päivä 1942 sai RajaJP 6 käskyn siirtyä Rukajärvelle. Salaisen käskyn taustaa ei kerrottu edes pataljoonan päällikölle. Käskyssä ilmoitettiin vain, että etulinjan rintamavastuun ottaa 9.1. klo. 18.00 mennessä RajaJP 6:lta JR 52 ja, että RajaJP 6 sekä 1/JR 10 muodostetaan Osasto Majewski, jonka ensimmäisenä tehtävänä on marssia 12.1. mennessä tietä Rukajärvi- Ondajärvi- Särkijärvi Särkijärvelle. Käskyssä ilmoitettiin uusien ohjeitten tulevan Särkijärvellä. Sotapäiväkirjojen mukaan tämän käskyn taustalla ollut tehtävä oli erittäin salainen. Marssi itsessään piti suorittaa erittäin suusta varovaisuutta noudattaen, jotta mahdolliset vihollisen tarkkailijat eivät saisi selvyttä joukkojen päämäärästä. Päivittäiset käskyt marssijärjestyksineen oli laadittu koskemaan vain seuraavan päivän tavoitetta, yhtään pidemmälle meneviä suunnitelmia ei ilmoitettu. Marssille lähdetessä poistettiin varustuksesta kaasunaamarit, työkalut, kypärät ja ylimääräiset jalkineet. Reppuun otettiin kolmen päivän muona-annos ja 2 alusvaatekertaa, villapaita, päällysvaatteet sekä kaksi tuliannosta pikakiväärin luoteja. Lisäksi toimintaohjeessa määrätään kuormaston varaamaan kolme lisämuona-annosta sekä lisäammukset. Sotapäiväkirjassa mainitaan, että valmistelujen tarkoituksena oli varmistaa joukkojen selviytyminen ilman täydentäviä huoltoja jopa useiden päivien ajan. Marssi jopa 70 cm vahvuudessa lumessa oli raskasta sekä miehille että noin

260 hevoselle (RajaJP 6 sotapäiväkirjat.)

Vihdoin 18.1. klo 18.00 antoi majuri Majewski suullisen käskyn pataljoonien komentajille seuraavan päivän tehtävästä. RajaJP 6 tehtävänä oli edetä Voldjärveltä koilliseen kohden Muurmannin rataa, tuhota rataa ja karttaan merkitty silta, katkaista viestiyhteydet sekä tuhota kaikki alueella mahdollisesti olevat varastot ja muut rakennukset. 1/JR 10 tehtävänä oli edetä Muurmannin radalle Mai Guba- nimisen kylän kohdalta, tuhota juna-asema ja kaikki alueen varastorakennukset sekä katkaista viestiyhteydet. Molemmat joukko-osastot onnistuivat niille annetuissa tehtävissään ja neuvostojoukot huomasivat suomalaisten joukkojen toiminnan vasta kun rataa oli onnistuneesti tuhottu 10 km ja koko noin 100 talon kylä poltettu. Suomalaiset joukot ehtivät onnekaasti lähteä nopeasti paluumarssille ennen kuin vihollisen lentokoneet saapuivat paikalle. Neuvostokoneet pommittivat aluetta sekä laskivat alueelle jotain kaasua. Sotapäiväkirjan mukaan tämä sotahistoriassakin mainittu Mai Guban- tuhoamisretki vähensi suomalaisia joukkoja 3 kaatuneen, 10 haavoittuneen, 79 paleltuneen, 26 sairaan ja 5 kaasusairaana verran. Toki suurin osa paleltumista oli lieviä ja sairaatkin lienevät parantuneen pian. Noista kaasusairaista ei ole kerrottu enempää, mikä kaasuse lie neuvostojoukoilla ollut käytössään. Majuri Majewskin etukäteen uhkarohkealta kuulostanut tuhoamisretki hiihtäen jopa 30 asteen pakkasessa n. 100 kilometrin päähän Mai Gubaan oli siis ollut lähes täydellinen onnistuminen. Sotapäiväkirjassa majuri Majewski kirjoittaa onnistuneen sotaretken johtuneen hyvästä onnesta sekä joukkojen kestävyydestä ja innostuksesta saatuaan Sotamarsalkalta tehtävän. Sotapäiväkirjoista ei varmistusta asiaan saa mutta Olavikin lienee ollut oman rykmenttinsä mukana suorittamassa annet-

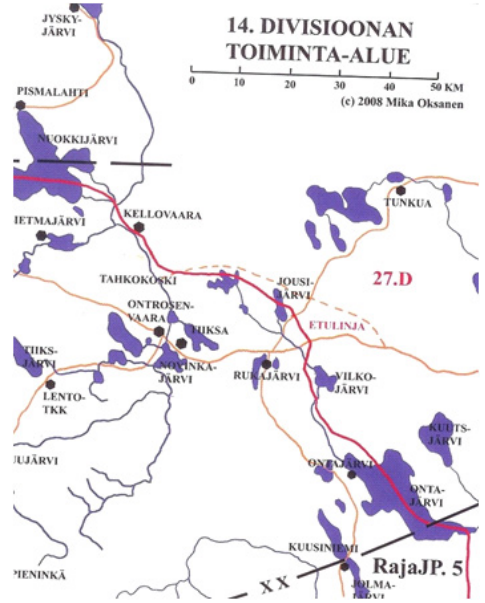
tua tehtävää (RajaJP 6 sotapäiväkirjat.) Joukot saivat muutaman päivän ansaitun levon mutta jo 3.2.1942 tuli esikunnasta käsky RajaJP 6 siirtymiseen 8.2. mennessä takaisin etulinjavastuuseen entiselle lohkolleen (RajaJP 6 sotapäiväkirjat.)

Helmi- ja maaliskuu 1942 sujui sotapäiväkirjojen mukaan erilaisia lähi- ja kaukotiedusteluja tehden. Partioit suorittivat erilaisia vihollisen liikkumiseen, huoltoon ja asemapaikkoihin liittyviä tiedusteluretkiä. Suurin osa näistä tiedustelupartioista sujui ilman lähikontaktia viholliseen, koska suomalaiset joukot eivät halunneet vihollisen huomaavan tiedustelujaan. Talvella tosin latujen määrän ja suunnan seuraaminen oli helppoa ja varmaan vihollinen pystyi päättelemään samoja asioita näistä laduista kuin suomalaiset sotilaat. Joskus partiot osuivat toistensa laduille, eikä aseellista yhteenottoa voinut välttää. Näistä tilanteista pyrittiin kuitenkin pois mahdollisimman pienin tappiopin. Sotapäiväkirjoista on kuitenkin luetavissa, että suomalaisten taistelutaktiikka ja varusteet olivat huomattavasti vihollista paremmat ja jos aseellisiin yhteenottoihin jouduttiin, suomalaiset selvisivät tappioita tai pienin tappiopin kun taas vihollinen saattoi menettää yhdessä ”kahakassa” jopa 50 miestä. Sotilaallisten partioitten lisäksi RajaJP 6 miehet saivat helmikuun alussa hieman eriskummallisen tehtävän. Heidät komennettiin 20 miehen vahvuisena joukkona valvomaan järjestystä Lieksan ”monopoliliikkeen” edustalle. Samaan aikaan oli nimittäin tulossa rintamalle sotilaskuljetus Kajaanista ja ilmeisesti haluttiin varmistaa, että sotilaat eivät pääse liiemmin noutamaan itselleen nestemäistä matkaevästä. Itse järjestyksen valvonta sujui ongelmitta mutta paluumatkalla rintamalle miehistönkuljetusauto kolari Pohjolan Liikenteen linja-auton kanssa sen verran pahasti, että yksi sotilas joutui

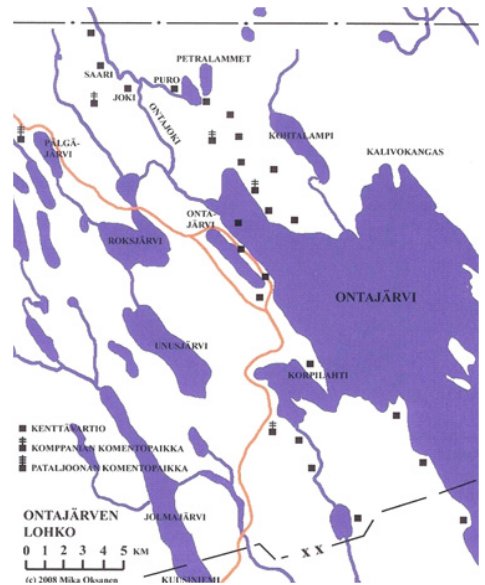
sairaalaan(RajaJP 6 sotapäiväkirjat.)

Rajajääkäripataljoona 6 sai huhtikuun puolivälissä 1942 valmistavan käskyn siirrosta Vilkojärven lohkolta Ontajärven lohkolle. RajaJP 6 komentajana oli tuolloin majuri Matti Murole. RajaJP 6 siirtyi Ontajärven lohkolle toukokuun 23. päivään mennessä ja otti rintamavastuun lohkoa aikaisemmin puolustaneilta Jalkaväkirykmentti 10:n ensimmäiseltä ja kolmannelta pataljoonalta. RajaJP 6 puolustukseen kuului 24 erillistä etulinjan kenttävartiota, joiden etäisyys vaihteli 2-6 kilometriin. Kenttävartioiden miehitys vaihteli yhdestä ryhmästä joukkueeseen. Pienimmillään tukikohtia puolusti siis vain 5-6 miestä. Lohkon komentopaikka sijaitsi Rukajärvi-Paatene tien varressa Päljäjärven pohjoispäässä n. 25 km Rukajärveltä etelään (Oksanen 2008, 58-59.) Ontajärven lohkon puolustuksesta vastasi neljä komppaniaa, joista kolme oli RajaJP 6:n omia ja yksi pataljoonalle alistettu komppania. Pohjoisimpana, pitkin Ontajoen vartta, oli kenttävartiopuolustuksessa kolmas Rajajääkärikomppania. Keskilohkon kenttävartioita Ontajärven pohjoispään alueella puolustivat toinen ja ensimmäinen Rajajääkärikomppania (Oksanen 2008, 59.) Olavi palveli RajaJP 6:n toisen komppanian neljännessä joukkueessa eli hänen asemapaikkansa toukokuun lopussa oli Ontajärven pohjoispään alueella (Kuva 7,8 ja 9).

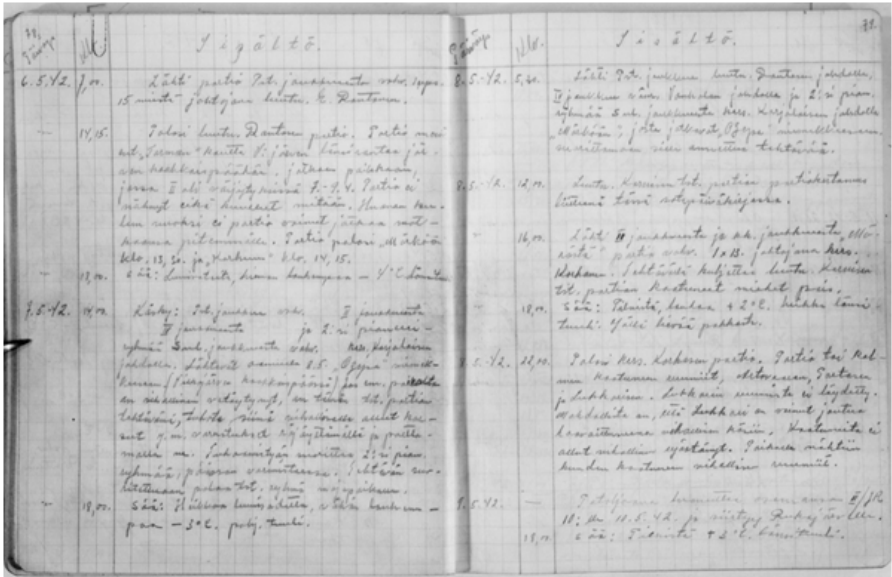
RajaJP 6 partioi sotapäiväkirjojen mukaan usein Tsukkaravaara-nimisellä alueella. Alueen oletettiin olevan vihollisen miehittäjä ja joukkojen tehtävänä oli tiedustella joukkojen kokoa sekä kuten aina partiossa; ottaa vanki. Tsukkaravaara oli ilmeisesti soiden ympäröimä hankalasti lähestyttävä vaara, joka oli otollinen paikka vihollisen vartiopaikaksi. Tsukkaravaaran edessä (pohjoispuolella) oli Ozepa-niemekkeen tunnettu kuivempi kohta suossa. Nie-

Kuva 7. 14.Divisioonan toiminta-alue

Kuva 8. Kartta RajaJP 6 kenttävartioiden sijoitumisesta

Kuva 10. Oteita RajaJP 6 2. Komppanian sotapäiväkirjasta 8.5.1942

epävarma) ruumiiden valtaamisen takaisin uusia tappioita vaativaksi, annoin klo 10.00 irtaantumiskäskyn, jonka saatuaan partio vetäytyi entisiä jälkiään takaisin. Tappelupaikalla oli laavu, jonka luona vih.partio oli muutamasta asemasta päätellen väijytystehdävää suorittamassa. Laavulle johti ”Ozepo”-niemekkeestä päin pari päivää sitten käytetty jotos, jota pitkin vih.partio oli nytkin tullut. Jotos kulki n. 300-400 metriä luutu. Rantosen vanhasta jotoksesta etelään saman suuntaisesti sen kanssa. Väilytyksissä olleen partion arvelin n. 30 mieheksi, joista ainakin puolet kaatui ja haavoittui. Apuun tullut vihollinen kärsi myös tappioita. Omat kaatuneet: rajajääkäri Artovaara, Reino, jääk. Lukkari, Olavi ja jääk. Lukkarinen, Toimi 4. Joukkueesta sekä jääk. Partanen, Niilo Pst. joukkueesta.

Lutn. E.Karvinen

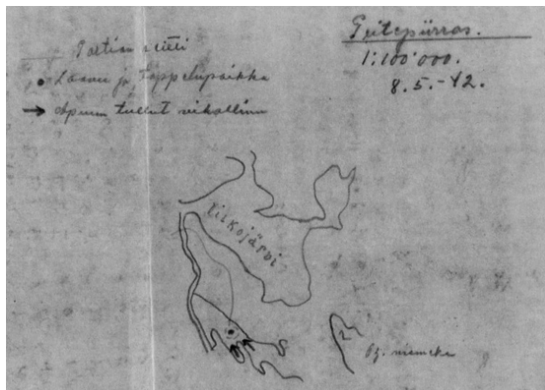
Samana päivänä klo 16.00 lähetettiin

liikkeelle 1+13 miehen vahvuinen partio johtajanaan kersantti Korhonen. Partion tehtävänä oli noutaa kentälle aiemmin päivällä jääneiden sotilaiden ruumiit pois. Partio palasi klo 22.00. Partio toi tullessaan kolmen kaatuneen ruumiit mutta päiväkirjan mukaan Lukkarin ruumista ei löydetty: ”Mahdollista on, että Lukkari on voinut joutua haavoittuneena vihollisen käsiin. Kaatuneita ei ollut vihollinen ryöstänyt. Paikalla nähtiin kuuden kaatuneen vihollisen ruumiit.” Päiväkirjassa sekä vanhemmille toimitetussa katoamisilmoituksessa kerrotaan lisäksi, että jäljistä päätellen vihollinen on sitonut haavoittuneen Olavin haavoja ja vienyt sitten mukanaan.

Tämä oli siis Konsta Olavi Lukkarin tiedossa oleva kohtalo. Tarina, jonka mummoni ja isäni ovat kuulleet kerrottavan, piti siis suurin piirtein paikkansa. Sotkamon sankarihauta nro. 124 on siis edelleen tyhjä. Olavi kuuluu niihin 5 321 sotilaseen, jotka on

julistettu talvi- tai jatkosodassa kadonneina kuolleeksi. Hänen lisäksi kentälle jäi 7 894 sotilasta, joiden nähtiin varmuudella menehtyvän mutta heitä ei saatu tuotua pois taistelukentältä tai ruumis tuhoutui täysin (Ammattisotilas 2/2008). Olavin lopullista kohtaloa ei taida kukaan pystyä enää selvittämään. Toki itselläni on edelleen toiveena saada jonkinlainen loppupiste tälle tarinalle. Mitä Olaville tapahtui ”kahden kuusen metsikössä”? Hän haavoittui, sen hänen joukkuekaverinsa ovat nähneet ja kertoneet eteenpäin. Haavoittuiko hän niin, että kykeni kuitenkin yrittämään pakoa johonkin suuntaan? Ottiko vihollinen hänet todellakin vangikseen ja siirsi jonnekin? Mihin vihollinen sitten hänet siirsi? Sotavankitiedostoista, jotka nykyinen venäjä on ainakin osittain avannut tutkijoille, hänen nimeään ei löydy tai sitä ei ainakaan vielä ole sieltä löydetty. Suomalaisissa sotavankitiedostoissa (kuva 14) hänen nimensä on ja hänen kohdallaan on maininta; SA T 19472/2: joutui haavoittuneena vangiksi.

Kesäkuun 20.- 22. 1943 eli reilu vuosi Olavin kohtalokkaasta partioirektestä oli vänrikki P.Hytönen partioimassa joukkonsa kanssa Ondajoen maastossa (Ontajoki). Partioraportin mukaan partio oli törmännyt tuoreisiin vihollisen jälkiin ja asettunut väijyksiin ”kahden kuusen metsikköön”. Samalla partioreissulla partio löysi

Kuva 11. Tiedustelupartion reitti 8.5.1942 ja Olavin kohtalokas taistelupaikka

metsästä maatuneen ruumiin, joka oli vaatteen jätteistä päätellen suomalaissotilas. Ruumiilta puuttui tunnistamiseen tarvittavat tuntolevy ja muut paperit sekä vyö, kengät ja tietenkin ase. Ruumis oli pahasti lahonnut mutta hänen päällään oli ollut villapaita ja lumipuku. Sotilas on siis kaatunut johonkin lumiseen ja kylmään aikaan. Olavin katoamis aika oli toukokuun alku mutta alueella oli vielä lunta ja lisää satoikin vielä katoamista edeltävänä yönä. Lumipuku lienee siis edelleen ollut tarpeellinen. Tätä partion löytämään suomalaissotilaan ruumista ei kyetty tunnistamaan ja se jätettiin paikoilleen. Vuosina 1941 -1942 Ontajoella jäi kentälle yhteensä 12 sotilasta. Jos syk-

Kuva 12. Suomalaiset sotavangit (<http://yle.fi/dokumentti/sotavangit/suomalaiset/Matrikkeli04082003.pdf>)

Lukin Aleks	25.12.1918	Turku	stn	E/Os K	10.08.1941 Kuutamalahti	10.04.1942	sotavankileiri 95, Jelabugan kaupunki, Tataria; Bowberg Esko: tesi kuolevansa ja pyysi kertomaan terveisensä vaimolleen ja lapsilleen, kuoli huhtikuussa 1942 haavoitumisesta jonneeseen heikkouteen ja vatsaripuliin;
Lukkari Konsta Olavi	06.08.1922	Sodkamo	jätk	2./Rj P 6	08.05.1942 Ontajoki		SA T 19472/2: joutui haavoituneena vangiksi
Lukkainen Juhna Vetiko	09.01.1909	Pielisjärvi	stn	7./JR 31	01.08.1942 Tsirkka-Kemijoen läh.	16.12.1942	sotavankisairaala 3757, Shumihan asema, Kurganin alue; Seppälä Alpo: kuoli marraskuussa 1942
Lundqvist Erik Alfred	16.01.1919	Munsala	aläk	1./JR 13	19.10.1941 Syväri, Jendöön	17.06.1942	sotavankileiri 74, Orangin (Oranki) kylä, Shonihan asema, Gorkin alue; SA T 19472/2: joutui vihollispartion vangiksi

syn ja talven 1942 kentälle jääneitä sotilaita ei oteta huomioon, löydetyn ruumiin lahoamistilan vuoksi, jää mahdollisuuksia jäljelle Olavin lisäksi kuusi. Näistä kuudesta talven aikaan (joulu-helmikuu) kaatui kolme, kolme kaatui syyskuussa 1941. Näistä kuudesta viisi kuului Jalkaväkirykmentti 52:een, joka oli vuorollaan vastuussa samoista lohkoista RajaJP 6 kanssa. Ilman tarkempaa lisäselvitystä on siis mahdotonta sanoa kuka näistä kentälle jääneistä oli kyseessä. Olavi katosi ”kahden kuusen metsiköstä” ja tämä ruumiin löytöalue on aika lähellä tätä metsikköä, ei siis ole aivan mahdotonta, että tämä maaton ruumiin olisi ollut Olavi. Näiden asemasodan vuosien aikana samaan maastoon tehtiin tiedustelupartiointeja kuitenkin aika usein ja joskus alueella jouduttiin myös taisteluihin, joissa kaatui sotilaita.

Olavin kohtalon selvittäminen ei onnistu ilman Venäjän sotapäiväkirjojen tutkimista. Suomessa on käynnistymässä projekti, jonka tehtävänä on selvittää mahdollisimman monen kadonneen tai kentälle jääneen sotilaan lopullinen kohtalo. Suomen on toivottavasti myös mahdollista saada tunnistetut, vihollisen hautaamat sankarivainajansa koti- Suomeen siunattaviksi ja uudelleen haudattaviksi. Sitä, kuinka tarkkaan silloiset neuvostojoukot ovat yksittäisten suomalaisten sotilaiden hautapaikat karttoihinsa merkinneet, voi vain arvailla. Everstiluutnantti Jarmo Nieminen on Ammattisotilaslehteen (3/2008) kirjoittamassaan jutussa ottanut vahvasti kantaa siihen, että Suomen on mahdollista selvittää sodissa kadonneiden sotilaidensa kohtaloita, jos vain valtiovalta omalta osaltaan sitoutuisi sekä rahoittamaan että esittämään Venäjälle vetoomuksen pääsystä silloisen Neuvostoliiton sota-arkistoihin.

Varmaa on siis se, että neuvostosotilaat ottivat haavoittuneen Olavin mukaansa. Jos

Olavi oli haavoittunut kuolettavasti ja hän kuoli vangitsijoittensa käsiin, jättikö vihollinen hänet vain metsään luonnon armoille vai hautasiko mahdollisesti johonkin kaatoamispaikan lähettyville. Jos Olavi selvisi haavoittumisestaan ja joutui vangiksi, mille vankileirille hänet vietiin ja kuoliko hän siellä. Entä, jos Olavi selvisi vankeudestaan, muttei jostain syystä palannut koskaan Suomeen. Tähänastinen tutkimukseni on selvittänyt paljon Olavin viimeisten aikojen elämää mutta vastaan on tullut uusia kysymyksiä. Aion jatkaa tutkimuksiani suomalaisten sota-arkistojen kautta ja toivottavasti saan myös mahdollisuuden selvittää asiaa Venäjän sota-arkistojen kautta. Tutkimustyö tulee jatkossa olemaan haasteellista ja hidasta mutta toivottavasti saan tälle tarinalle lopullisen ratkaisun. Olavi on sukumme oma tuntematon sotilas, joka ehkä on kokenut saman kohtalon kuin Laineen Tuntematon Sotilas elokuvan nuori sotilas; hän lepää jossain tuntemattomassa haudassaan siellä missä taisteli ja puolusti Isänmaataan muiden suomalaisten sotasankareiden rinnalla.

Kirjoittanut: Jaana Lukkari, Sotkamon Lukkari- haaran sukututkija

LÄHTEET

Nieminen, Jarmo. Ammattisotilas 3/2008. Viime sotien suomalaiset kadonneet.
Oksanen, Tauno. 2008. Armoton erämaa- Rukajärven etulinjan kenttävartioiden jatkosodassa 1941- 1944. Jyväskylä: Gummerus Kustannus Oy
Oksanen, Tauno, Partanen, Jukka, Tuunainen, Pasi. 2009. Mannerheim Rukajärvellä. Jyväskylä: Gummerus Kustannus Oy
Palaste, Onni. 1996. Raappanan miehet. Juva: WSOY
Sotapäiväkirjat. Jatkosodan Raja JP 6 sotapäiväkirjat. Suomen kansallisarkisto. 24.12.2009. <http://digi.narc.fi>

Lukkasu

Lukkarinen-Lukkari Sukuseura Ry:n jäsenjulkaisu

